

Nida heit minno armas abbikaas 2. Julil võderal maal nink võteraste Sean henge, temma, ke ello eal ikk ommatside Sean olli harrinu ellama, ke omma surmawote pääl ni hallusaste olli ommatside pärä ihkanu, sedda meie ennege murrega näggime meist ärrareisivat. Tohtre tunnistus tähhendap temma surmatöbbe werre, rabbanduses.

Mes weel muud kirjan saisap, se ei puttut meie armast ferrikoopetajat, nink meie jättame sepärrast omma wäljakirjutamist polikule. Ent ka se weidiga võip luggeja rahhu jäda, et se sissem liik om leüda, mes wajja om teda. Meie võdine weel mannuppana, et Gehewe Tartu linan om sündinu **12.** Veebruaril **1796**, säfälsamman fa kolm olnu nink henda jummalasonna oppetaja ammeti päle walmistanu, **5. Septembril 1820** Rõngu ferriko päle oppestajas sanu nink säält Mail **1831** Tartu ferriko päle tulnu. Rõngun võt temma Urvaste praoski Moriži tüttart prorwas nink jät tälle kats voiga nink ütte tütre pärra, ke Saksamaal mehhel om. Ent Jummal andko meie kallil sõbral nink henges tarjusel rahholiko hengamist nink ütte õnsat üllestõssemist! Temma olli üts Matanael, üts mees ilma sawwaluseta. Se om töötete töisi!

Marahwa sündinu asju tundjide foggodus Tartu.

Mõnni teie seast, arma luggeja, om omma többitse perrenaise ehk latse pärast tohtert Tartu fallaturro weren otšnu nink temmalt abbi ehk hääd nõuwo sanu. Jo ta sis ka tohtre kirjutuse lambreñ neid wannu raudrõivid, raudkübarid, mõeku nink muid raud-, ehk was-, ehk hõbberasju om nannu, mes

sääl liik kappide sees nink laudide pääl kõrda möda olliwa wäljapantu nink sätu, nink mõttel mast eset henne man: mestarbis sedda wanna tühja fram veel hoijetas, mes parremb olles seppale ehk kuldseppale ärrastürwa nink se eest ütte ehk töist tarwilist asja osta, mes tullulikumb olles nink wähhembat rumi ärrawõttas. Jo ta näggi säälsamman ka mitto rijolid täüs ramatuid, suri nink wäikesti, paksu nink õhukesti, Makele nink Saksakele, Läktis kele nink Wennektele, ka mitmad Laddinakele ramatuid, mes ennambest wannast sündinu asjust meie maal juttustawa nink teedmist andva, kuis siin wannal ajjal ellõford olnu nink muud nisuggust, nink mõtlep, et särane teedmine nink tundmine middake ei mäsa. Ent kes seddawisti mõilep, ei tija mitte, et sündinu asju teedmine üts töötelik juhhataja om se mannu, ke liik tijap nink tunnep, mes om olnu ilma algmisest, mes om nink mes saap ollema taiwan nink ma pääl iggawes, ei mõtle ka se päle, et meie kausi Õnnistegija, ke meile eenkirja om jätnu, et meie temma jälgi pärra peame lääma, liik teedse, mes eale olli sündinu Adamist sani ammak temma ajjani selle rahwa Sean, kelle sugust libha polest temma eosi olli. Kes sis sedda tahhas laita, et meie ma sissem säratsid om, ke wannast ramatuist nink mälestuse asjust püüdwa teda sada, kuis Jummal meie ma rahvast algmisest om saatnu nink juhhatanu seni päiwani ehk se saisueni, kos meie ma rahwas parhilla saisap nihäste ilmlikun lui waimolikun saisuens? Ent se mõtte, meie marahwa endist ellõforda nink temma wanna nink wasiset kelemurret õige põhjast tutta nink kigega täeweste tutwas sada, mes eale meie esamaad nink meie marahwast puttup, tussi äkkitselt ni lui wäll taiwast mitma oppatuide meeste sõdamete, kea **1838.** ajjastajal siin Tartu koon olliwa nink foggemata säratsist asjust jutto aijewa, nink seddamaid olli ka nõu wõdetu, särast foggodus